

בבית המשפט העליון

ער"פ 14609-06-26

לפני: כבוד השופט דוד מינץ

המערערת: אורלי צבר

נגד

המשיבה: נציבות שירות המדינה

ערעור על החלטת הרשמת מ' יהב מיום 17.5.2026 בהש"פ
2981-12-25

בשם המערערת: בעצמה

בשם המשיבה: עו"ד טלי פלדמן

פסק-דין

ערעור על החלטת הרשמת מ' יהב מיום 17.5.2026 בהש"פ 2981-12-25, בה נדחתה השגת המערערת על החלטת מזכירות בית המשפט מיום 24.11.2025 שלא לקבל לרישום בקשת רשות ערעור שהגישה.

הרקע לערעור

1. בתמצית שבתמצית, המערערת ביקשה להגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט נ' פלקס) מיום 3.11.2025 בעב"י 10948-03-25, שניתנה במסגרת ערעור שהגישה על הכרעת דינו וגזר דינו של בית הדין למשמעת של עובדי מדינה. בהחלטת בית המשפט המחוזי נדחו בקשות המערערת למחיקת טענות המשיבה בתשובתה לערעור, לגילוי מסמכים ולחקירת המצהיר מטעמה.

2. ביום 24.11.2025 מזכירות בית משפט זה דחתה את הגשת בקשת רשות הערעור מהטעם שלא ניתן לנקוט הליך ערעורי על החלטות ביניים בהליך פלילי אלא אם קיימת הוראה מפורשת בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) המתירה לעשות כן, שלא כמו במקרה זה. ביום 1.12.2025 הגישה המערערת השגה לרשמת בית המשפט על החלטת המזכירות. בהחלטתה מיום 17.5.2026 דחתה הרשמת את ההשגה. נקבע כי חוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק שירות

המדינה) אינו מתייחס לסוגיה באופן ישיר. על כן, יש לבחון את מהות ההליך הן במישור הדינוני של סדרי הדין החלים בהליכים משמעתיים המתבררים לפי חוק שירות המדינה, והן במישור המהותי לגבי טיבם ואופיים של ההליכים. מבחינה דיונית נקבע כי סעיף 43 לחוק שירות המדינה מקנה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דין של בית הדין למשמעת ולא על החלטות ביניים. כפועל יוצא מכך ועל דרך ההיקש, על פסק דין של בית המשפט המחוזי ניתן לערער ברשות לבית משפט זה. משכך, בדומה לסדרי הדין החלים על ערעור בזכות, גם לא ניתן להשיג לפני בית משפט זה על החלטת ביניים שניתנה בהליך ערעורי בבית המשפט המחוזי, אלא במסגרת ערעור ברשות על פסק הדין הסופי. מבחינה מהותית נקבע כי הליכים משמעתיים לפי חוק שירות המדינה, מטיבם ובמהותם, קרובים יותר להליכים פליליים מאשר להליכים אזרחיים. משכך, מקום שבו לא מוסדרת בדין האפשרות לערער על החלטות ביניים בהליך ערעורי לפי חוק שירות המדינה, יש להחיל על עניין זה את הוראות החסד"פ, שלפיהן כאמור לא ניתן להגיש ערעור על החלטות ביניים למעט במקרים חריגים הקבועים בחוק.

מכאן הערעור שלפני.

3. המערערת חזרה בעיקר על טענותיה מלפני הרשמת. טענתה המרכזית היא כי בניגוד לקביעת הרשמת, ההליך המשמעתי קרוב יותר במהותו להליך האזרחי מאשר להליך הפלילי, ומשכך לא היה מקום להחלת הוראות החסד"פ בעניינה. גם בית הדין הארצי לעבודה קבע במספר פסקי דין כי הדין המשמעתי נובע מחוזה העבודה ולכן הוא הליך אזרחי באופיו. עד כמה שניתן להבין מיתר טענות המערערת היא הוסיפה כי ההליך המשמעתי בעניינה נשען על הוראות מינהליות שאינן פליליות במהותן ולכן במהותו הוא קרוב יותר להליך האזרחי; כי הרשמת התעלמה מפסק דין של בית משפט זה המקנה זכות ערעור במקרים כבמקרה דנן; וכי היא איננה צד ישיר להליך המשמעתי ומשכך עומדת לה זכות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי.

4. המשיבה מצדה החרתה החזיקה אחר החלטת הרשמת. עוד נטען בעיקר כי בצדק קבעה הרשמת שההליך המשמעתי, אף שאינו פלילי באופן מובהק, קרוב יותר במהותו להליך הפלילי מאשר להליך האזרחי; כי המערערת מציגה מצג שווא ביחס לפסק דינו של בית משפט זה עליו היא נסמכת, שכן הוא אינו מעניק כל זכות להגשת הליך ערעורי במקרים כבמקרה זה; וכי בניגוד לטענת המערערת, היא צד ישיר להליך המתנהל בעניינה בבית המשפט המחוזי ולא עומדת לה זכות ערעור על החלטתו.

5. דין הערעור להידחות. קביעת הרשמת כי לא ניתן לנקוט בהליך ערעורי על החלטת ביניים במסגרת ערעור המתברר לפי חוק שירות המדינה בדין יסודה.

6. סעיף 43 לחוק שירות המדינה מקנה זכות ערעור על פסק דינו הסופי של בית הדין למשמעת לבית המשפט המחוזי. ואולם, אין בחוק הוראה דומה באשר להחלטות ביניים של בית הדין, למעט חריגים מפורשים דוגמת החלטה בעניין זילות בית הדין שהוחרגה במפורש (סעיף 41ה לחוק שירות המדינה). דומה אפוא כי ככלל חוק שירות המדינה אינו מתיר השגה על החלטות ביניים אלא במסגרת הערעור על פסק הדין הסופי, למעט במקרים שלגביהם ניתנה הוראה מפורשת. נוכח האמור, הרשמת החילה כלל זה גם על ערעור ברשות לבית משפט זה. בעניין זה הפנתה הרשמת למהלך דומה שנעשה גם בנוגע להליכים משמעתיים לפי חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: חוק לשכת עורכי הדין). בהקשר זה נקבע כי בהיעדר הסדרת סדרי הדין בערעור ברשות לפני בית משפט זה, סדרי הדין החלים בערעור בזכות לפני בית המשפט המחוזי בהליך משמעתי חלים, בשינויים המחויבים, גם על ערעור ברשות (בר"ש 2099/24 עו"ד אלון צ'יצ'יאן נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין, פסקאות 4-6 (1.4.2024)) (להלן: עניין צ'יצ'יאן)). כפועל יוצא מכך, נוכח העובדה שסדרי הדין בערעור ברשות לבית משפט זה בהליכים לפי חוק שירות המדינה לא הוסדרו, ולאור הקבוע בסעיף 43 לחוק שירות המדינה, בדין קבעה הרשמת כי לא ניתן להשיג על החלטות ביניים הניתנות על ידי בית המשפט המחוזי לפני בית משפט זה, אלא במסגרת ערעור ברשות על פסק דינו הסופי.

7. המערערת גם העלתה כאמור שלל טענות נגד קביעת הרשמת בעניין סיווגו של ההליך המשמעתי כהליך פלילי והחלתו של החסד"פ על הליך זה. אכן, קיימת מחלוקת באשר לשאלת סיווגו של ההליך המשמעתי כהליך אזרחי או כהליך פלילי. שאלה זו נידונה בבית משפט זה באשר להליך משמעתי לפי חוק לשכת עורכי הדין. כך, בעוד שהמשנה לנשיא נ' סולברג קבע כי במקרה הקונקרטי שהובא לפניו יש להחיל את הוראות החסד"פ (עניין צ'יצ'יאן, פסקה 7), לשיטת השופט א' שטיין יש להחיל על ההליך המשמעתי כולו את הוראות תקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (ברעל"ע 54089-05-26 ארבל נ' ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, פסקאות 16-20 (1.7.2026)). ברם, משעה שבעניינו הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להגשת הליך ערעורי על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 3.11.2025 לפי חוק שירות המדינה, אין בטענות המערערת כדי

להצדיק את קבלת הערעור שלפני, וממילא לא מצאתי כי יש להידרש למחלוקת האמורה
במסגרת המקרה דנן.

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ו (06 יולי 2026).

דוד מינץ
שופט